

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Chmelařský institut, s. r. o.,** se sídlem Kadaňská 2525, Žatec, zastoupený JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61/39, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 15 Ca 257/2008 – 95,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 15 Ca 257/2008 – 95 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 10. 3. 2006, č. j. 4677/06-1100 a č. j. 4836/06-1110 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobách částku 18.134 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Tomáše Matouška.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 8.256 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Tomáše Matouška.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 6. 4.2011 č. j. 15 Ca 257/2008 - 95 zamítl žaloby podané žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství ze dne 10. 3. 2006 č. j. 4677/06-1100 a č. j. 4836/06-1100. Prvním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Žatci ze dne 24. 11. 2004, č. j. 49661/04/203970/5652, kterým byla stěžovateli doměřena daň z příjmů

fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2001 ve výši 147.580 Kč. Druhým rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Žatci ze dne 24. 11. 2004, č. j. 49782/04/203970/5652, kterým byla stěžovateli doměřena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků vybíraná srážkou za zdaňovací období roku 2001 ve výši 1.749 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se primárně zabýval hmotně právním posouzením daného případu. Za podstatu sporu označil otázku, zda ve vztahu k pracovníkům Študentského centra, spol. s r. o., s jehož organizační složkou se sídlem Malnice 13, Postoloprty uzavřel stěžovatel smlouvu o dílo, vystupoval z daňového hlediska v pozici zaměstnavatele či nikoliv. Při posuzování této otázky byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 5. 9. 2008 č. j. 7 Afs 20/2008 - 48. S odkazem na závěry vyslovené v tomto rozsudku krajský soud konstatoval, že Študentské centrum, spol. s r. o. je právnickou osobou se sídlem v zahraničí, a vzhledem k tomu, že v souladu s ust. § 7 obch. zák. nelze považovat organizační složku za právnickou osobu, je nutno vycházet ze skutečnosti, že předmětná smlouva o dílo byla uzavřena s právnickou osobou se sídlem v zahraničí. Proto při hodnocení daňové povinnosti stěžovatele nelze odhlédnout od ust. § 6 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném v roce 2001, (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, je nutno toto ustanovení vykládat tak, že určité taxativně vymezené kategorie pronájmu pracovní síly jsou vztahy, u nichž má osoba, pro kterou pracovník na základě smlouvy o pronájmu pracovní síly pracuje a která je českým rezidentem, postavení zaměstnavatele ve smyslu citovaného ustanovení, i když příjem pracovníkovi nevyplácí ona, ale zahraniční osoba (skutečný zaměstnavatel), který jeho pracovní sílu zaměstnavateli pronajal. Vycházeje z uvedené premisy krajský soud uvedl, že správce daně ani finanční ředitelství nepochybily, když ve vztahu ke stěžovateli postupovaly tak, jako by byl zaměstnavatelem daných pracovníků. Proto byla daň předepsána oprávněně. Tuto žalobní námitku tedy krajský soud vyhodnotil i s přihlédnutím k obsahu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, jako nedůvodnou. Protože právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem je pro krajský soud závazný, nepřipadá v úvahu možnost aplikace zásady in dubio mitius, protože text ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů je jednoznačný a nejsou zde pochybnosti o smyslu zákona. Pokud bylo poukazováno na existenci smlouvy o dvojím zdanění mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, jedná se o zcela novou námitku, kterou stěžovatel uplatnil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Proto se touto námitkou jako námitkou opožděně uplatněnou krajský soud nezabýval. Rovněž tak všechny žalobní námitky procesního charakteru vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a zčásti také pro nepřezkoumatelnost rozsudku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že krajský soud provedl nepřípustnou myšlenkovou zkratku v úvaze, že správní orgány nepochybily, když postupovaly tak, jako by stěžovatel byl zaměstnavatelem pracovníků Študentského centra, spol. s r. o. Dále poukázal na to, že ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který se krajský soud odvolává, nevyplývá závazný právní názor, že stěžovatel má být považován za zaměstnavatele daných pracovníků. Krajský soud tak podle názoru stěžovatele dostatečně nezohlednil text aplikovaného právního předpisu, tj. ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Toto

ustanovení označuje za zaměstnavatele osobu, u které pracovníci vykonávají práci na základě jejich příkazů, i když příjmy jsou na základě smluvního vztahu vypláceny prostřednictvím osoby se dílem v zahraničí. Krajský soud se však dostatečně nezabýval otázkou, zda došlo k výkonu práce na základě příkazů stěžovatele. V daňovém i žalobním řízení stěžovatel tvrdil, že dotyční pracovníci nejednali na základě jeho příkazů, nýbrž na základě příkazů svého vlastního nadřízeného, tj. zaměstnance Študentského centra, s. r. o. K tomu byla v daňovém řízení provedena řada důkazů, které tuto skutečnost potvrdily. Pokud správní orgány aplikovaly ust. 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bylo jejich povinností prokázat, že formální právní stav (smlouva o dílo) je zastřený stavem skutečným a liší se od něho. Toto důkazní břemeno však neunesly a z tohoto důvodu měla být napadená rozhodnutí zrušena. Žalobní námitky týkající se nedostatečného odůvodnění závěrů finančního ředitelství o tom, že stěžovatel řídil jednotlivé pracovníky a že s nimi zacházel jako s vlastními kmenovými zaměstnanci, krajský soud v podstatě označil za irelevantní s tím, že podle Nejvyššího správního soudu je podstatná pouze skutečnost, že se jednalo o pronájem mezinárodní síly a nikoliv stěžovatelovo chování vůči pracovníkům. V tomto hodnocení stěžovatel opět spatřuje nesprávné posouzení věci krajským soudem (ev. nepřezkoumatelnost jeho rozsudku), který měl samostatně vyhodnotit, zda ve světle ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů stěžovatel řídil dotyčné pracovníky, tj. zda pracovali podle jeho pokynů. Krajský soud jako by rozlišoval na jedné straně pronájem mezinárodní pracovní síly a na straně druhé práci podle příkazů. Tyto záležitosti ale tvoří jediný nerozlučný celek, neboť mezinárodní pronájem pracovní síly je podmíněn právě postupem zaměstnanců podle příkazů stěžovatele. Problematikou postupu podle smlouvy o dílo a vykonávání prací podle příkazů objednatele (domnělého zaměstnavatele), se soudy opakovaně zabývaly, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Afs 62/2004 - 70. I když v tomto rozsudku bylo rozhodováno o aplikaci ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních příjmů, lze k podanému výkladu přihlédnout, protože kritéria stanovená zákonem pro posuzování vztahu „zaměstnání“ podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o daních z příjmů jsou prakticky totožné. V této souvislosti odkázal stěžovatel na závěr vyslovený krajským soudem v předchozím zrušeném rozsudku v dané věci, že vztah stěžovatele a pracovníků dodavatelské firmy nelze považovat za „obdobný poměr“ ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Je proto obtížně pochopitelné, na základě jakého přehodnocení důkazů krajský soud opustil svůj předchozí závěr, že pracovníci Študentského centra, s. r. o. nepracovali podle příkazů stěžovatele. Dále stěžovatel namítal, že se krajský soud nedůvodně odmítl zabývat jeho žalobní námitkou o nemožnosti zdanění s ohledem na text Smlouvy o zamezení dvojího zdanění mezi Českou republikou a Slovenskou republikou z důvodu, že byla podána opožděně. Tuto námitku stěžovatel uplatnil v návaznosti na hodnocení věci ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, přičemž se nejednalo o nový žalobní bod, ale pouze o rozvedení argumentace v žalobě již obsažené. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na všechna svá předchozí vyjádření a správní spisy. K obsahu napadeného rozsudku uvedlo, že se plně ztotožňuje s právním názorem, který v něm krajský soud vyslovil a současně se jím cítí být vázáno. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami, právní otázku posoudil správně a úplně, řízení před soudem nebylo stiženo žádnou vadou a rozsudek byl

obsáhle odůvodněn. Finanční ředitelství vyslovilo nesouhlas s argumentací stěžovatele, pro kterou nemůže nalézt oporu v zákonné úpravě ani ve spisové dokumentaci. Na základě uvedených skutečností navrhlo, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisu vyplynulo, že správce daně provedl u stěžovatele v průběhu roku 2004 kontrolu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2001 až 2003. V průběhu této kontroly zjistil, že stěžovatel uzavíral s organizační složkou se sídlem Malnice 13, Postoloprty firmy Študentské centrum, spol. s r. o. se sídlem v Košicích, Vysokoškolská 11 (dále jen „dodavatel“) smlouvy o dílo, jejichž předmětem bylo vykonání služeb při zavádění chmele pracovníky dodavatele a vykonání služeb při sklizni chmele na pracovišti stěžovatele farma Stekník. Podle čl. IV. Ostatních ujednání této smlouvy byl chmelař stěžovatele povinen denně konzultovat a převzít vykonanou práci od vedoucího pracovní skupiny dodavatele a potvrdit vykonanou práci a její kvalitu svým podpisem. Svědek Ing. V. C., vedoucí účelového hospodářství Stekník, uvedl, že od roku 1969 je pracovníkem stěžovatele a v letech 2001 až 2003, a v současné době také, vykonával funkci vedoucího účelového hospodářství Stekník. Komunikaci mezi stěžovatelem a dodavatelem zajišťovali zástupce dodavatele, který měl na starosti pracovníky a za stěžovatele P. B. a P. K. Práce byla realizována tak, že bylo předáno pracoviště a převzata odvedená práce po ukončení. Zadávání díla probíhalo předáním toho kterého úseku, který byl zapotřebí provést. Kontrolu prováděl chmelař a agronom při předávání díla a způsob záležel na povaze díla. Odsouhlasení částky za odvedenou práci probíhalo s pracovníkem dodavatele, který práce řídil. Svědek P. B. uvedl, že v rozhodném období vykonával funkci agronoma rostlinné výroby v účelovém hospodářství Stekník, ale se slovenskou firmou nepřišel vůbec do styku. Svědek P. K. uvedl, že je zaměstnancem stěžovatele od r. 1993 a pracuje v účelovém hospodářství Stekník ve funkci chmelaře. Za dodavatele jednal s panem K., kterému předal chmelnici a po jejím očesání ji zase převzal s tím, že na ní nesměl zůstat chmel. Svědek zadal práci a po ukončení díla jej je převzal. Kdo prováděl dohled nad pracovníky neví. O to, kolik lidí bude práci provádět, se svědek nestaral. Kontrola provedené práce byla prováděna vždy po ukončení určitého úseku. Svědek Ing. K. K., manažer dodavatele, uvedl, že dodavatel má pracovní skupinu, dva směnové vedoucí a manažera, jímž byl svědek. Směnový vedoucí přiděluje pracoviště jednotlivým pracovníkům, kontroluje kvalitu jejich práce a výsledky vykonané práce odevzdává svědkovi. Na základě těchto podkladů svědek realizoval výpočet mzdy a určil ji ve smyslu dohody. Provedenou práci odevzdával zodpovědnému pracovníkovi stěžovatele. Zpracování výplat pak prováděl dodavatel. Pokud jde o přidělování práce jednotlivým směnám, určil agronom, na které chmelnici se mělo pracovat a rozdělení pracovníků určil směnový vedoucí. Ten také usměrňoval jednotlivé pracovní skupiny a operativně řešil přesuny pracovníků v rámci pracovní skupiny.

V návaznosti na dosavadní průběh soudního řízení považuje Nejvyšší správní soud především za nezbytné zdůraznit, že v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 5. 9. 2008, č. j. 7 Afs 20/2008 - 48 vyslovil závazný právní názor pouze v tom směru, že dodavatel

není tuzemským subjektem, ale zahraniční právnickou osobou, a proto je třeba, aby krajský soud posuzoval spornou právní otázku z hlediska ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů, což v předchozím řízení neučinil, neboť zaujal nesprávný právní názor, že dodavatel je tuzemskou právnickou osobou. Žádný jiný závazný právní názor v tomto rozsudku vysloven nebyl.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou příjmy ze závislé činnosti

a) příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce. Těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů z praktického výcviku,

b) příjmy za práci členů družstev, společníků a jednatelů společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, a to i když nejsou povinni při výkonu práce pro družstvo nebo společnost dbát příkazů plátce,

c) odměny členů statutárních orgánů a dalších orgánů právnických osob,

d) příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem závislé činnosti podle písmen a) až c) nebo funkce bez ohledu na to, zda plynou od plátce, u kterého poplatník vykonává závislou činnost nebo funkci, nebo od plátce, u kterého poplatník závislou činnost nebo funkci nevykonává.

Podle ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů je poplatník s příjmy ze závislé činnosti a z funkčních požitků dále označen jako "zaměstnanec", plátce příjmu jako "zaměstnavatel". Zaměstnavatelem je i poplatník uvedený v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3, u kterého zaměstnanci vykonávají práci podle jeho příkazů, i když příjmy za tuto práci jsou na základě smluvního vztahu vypláceny prostřednictvím osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí. Z hlediska dalších ustanovení zákona se takto vyplácený příjem považuje za příjem vyplácený poplatníkem uvedeným v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3. V případě, že v úhradách zaměstnavatele osobě se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí je obsažena i částka za zprostředkování, považuje se za příjem zaměstnance nejméně 60 % z celkové úhrady.

Z dikce ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů vyplývá, že je doplněním vymezeného rozsahu vztahů spadajících pod ust. § 6 odst. 1 citovaného zákona o další typ vztahů, nikoliv jeho upřesněním. Citovaný zákon tak v ust. § 6 odst. 2 věta druhá a třetí stanoví, že v určité přesně vymezené kategorii pronájmu pracovní síly, má osoba, pro kterou pracovník vykonává práci na základě smlouvy o pronájmu pracovní síly a která je českým daňovým rezidentem (§ 2 odst. 2, § 17 odst. 3 ZDP), postavení „zaměstnavatele“, i když příjem pracovníkovi nevyplácí ona, ale je mu vyplácen zahraniční osobou. Zákon dokonce reflektuje i skutečnost, že za pronájem pracovní síly je placena částku, která v sobě může obsahovat nejen úhradu skutečných nákladů na mzdové a související výdaje spojené s pronájmem pracovníka, nýbrž i částku za zprostředkování. Proto v ust. § 6 odst. 2 věta čtvrtá zákona o daních z příjmů se z důvodu ztížení možnosti obcházení zákona pro případ, že v úhradách „zaměstnavatele“ osobě se sídlem nebo bydlištěm

v zahraničí je obsažena i částka za zprostředkování, považuje za příjem zaměstnance nejméně 60 % z celkové úhrady. *A contrario* pak platí, že jiné vztahy mezi osobami, které si pronajaly pracovní sílu, a pronajatými pracovníky, nejsou vztahy, u nichž by měl nájemce pracovní síly postavení „zaměstnavatele“ ve smyslu ust. § 2 odst. 2 věty první a druhé zákona o daních z příjmů, a že u těchto jiných vztahů je zaměstnavatelem ten, který pracovníky pronajímá. Smyslem a účelem ust. § 6 odst. 2 věta druhá až čtvrtá zákona o daních z příjmů je zpřísnění režimu pronájmu pracovní síly prostřednictvím zahraničních subjektů, které nepodléhají jurisdikci českých daňových orgánů, a které jsou jimi proto jen velmi obtížně kontrolovatelné, a tím zabránit obcházení českých daňových zákonů. U pronájmu pracovní síly mezi tuzemskými subjekty lze účinněji koordinovaným prověřováním kontrolovat nájemce i pronajímatele pracovní síly, a proto zákonodárce pro tyto vztahy žádný zvláštní zpřísněný režim nestanovil.

Rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda lze poplatníka, který příjmy za práci vyplácí pracovníkům na základě smluvního vztahu prostřednictvím osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí, podřadit pod ust. § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů je, zda vykonávají práci podle jeho příkazů. To znamená, že výkon práce musí být prováděn přímo podle příkazů pronajímatele. Musí se jednat o bezprostřední vztah bez jakéhokoli prostředníka. Nestačí, aby povinnost řídit se příkazy toho, pro koho pracovník vykonává pracovní činnost, byla založena pouze nepřímo, např. příkazem daným tomuto pracovníkovi třetí osobou. Nestačí tedy, že se pracovník řídí pokyny osoby, pro níž pracuje, jen proto, že mu povinnost tak činit uložila třetí osoba nebo že se na tom s třetí osobou dohodl z titulu toho, že mezi touto třetí osobou a pracovníkem existuje právní vztah, jehož obsahem je mimo jiné povinnost řídit se pokyny třetí osoby.

V daném případě bylo provedenými důkazy (svědecké výpovědi pracovníka dodavatele a pracovníků stěžovatele a smlouvami o dílo), které Nejvyšší správní soud neshledal rozpornými, prokázáno, že pracovníci dodavatele nevykonávali práci přímo podle příkazů stěžovatele. Příslušný pracovník stěžovatele totiž pouze určil pracoviště, na němž bylo třeba práci vykonat, a následně zkontroloval, zda byla určená práce v požadované kvalitě na určeném pracovišti vykonána, zatímco konkrétní organizace práce byla zcela v kompetenci směnového vedoucího dodavatele. Ten určoval, kteří konkrétní pracovníci budou práci vykonávat, jejich počet, pracovní dobu, po kterou bude výkon práce prováděn, operativně rozhodoval o přesunech pracovníků v rámci pracovní skupiny, zajišťoval nové pracovníky v případě onemocnění či úrazu stávajících pracovníků, apod. Na základě takto zjištěného skutkového stavu, nelze dovodit, že stěžovatel byl ve vztahu k pracovníkům dodavatele v postavení „zaměstnavatele“ ve smyslu ust. § 6 odst. 2 věta druhá zákona o daních z příjmů.

S ohledem na tento právní závěr není důvod, aby se Nejvyšší správní soud zabýval druhou stížnou námitkou, protože by to bylo nadbytečné.

Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a současně zrušil i rozhodnutí finančního ředitelství, protože již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Rozhodnutí finančního ředitelství jsou totiž založena na nesprávném posouzení právní otázky.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání, neboť nepovažoval za vhodné je nařídit a dokazování nebylo třeba provádět (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ust. § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. rozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o zrušení rozhodnutí správního orgánu, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení před krajským soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v řízení o žalobě úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Neúspěšné finanční ředitelství je proto povinno zaplatit mu na náhradě nákladů řízení částku sestávající ze zaplaceného soudního ve výši 2 x 2.000 Kč a odměny za právní zastoupení JUDr. Pavlem Cibulkou za čtyři úkony právní služby 4 x 1.000 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006], náhrady hotových výdajů 4 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), za jeden úkon právní služby (účast u jednání) 2.100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006], náhrady hotových výdajů 300 Kč citované vyhlášky, náhrady za ztrátu času 4 x 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 citované vyhlášky], cestovné 744 Kč a částky 1.490 Kč, kterou je povinen advokát odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále odměny za právní zastoupení JUDr. Ing. Tomášem Matouškem za dva úkony právní služby 2 x 2.100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované] a náhrady hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy částka 18.134 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v řízení úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Finanční ředitelství je proto povinno zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení zaplacený soudní poplatek v částce 3.000 Kč, odměnu za právní zastoupení JUDr. Pavlem Cibulkou za jeden úkon právní služby [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006] 2.100 Kč, náhradu hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), částku 456 Kč, kterou je povinen advokát odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále odměnu za právní zastoupení JUDr. Ing. Tomášem Matouškem za jeden úkon právní služby [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] 2.100 Kč a náhradu hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem částku 8.256 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu